

*

ŠTEVILKA 8, S.

Zvonec, živci, koraki, odprta vrata,
živjo, vročina v veži, tako usrani,
da on, v samih spodnjicah, zamežika
in jaz, ves preplašen, pomislim

Kako zaboga ima lahko naš ljubi bog
te roke iz brona, noge iz bakra,
kodre krog oči, ki se topijo in rotijo
in potem ta umeten in pohlepen smeh.

Nekaj spiješ, se malo zlažeš, poslušáš,
sočustvuješ, se dotakneš, za korak umakneš, in
v pravem trenutku, kot da boječ,

ga pogledaš in šepneš: 'Ulov, žrtev, plen.'
Prezgodaj in prehitro se kovina upogne, gnus
se dvigne, sla izgine, jaz prekolnem se.

ŠTEVILKA 11 – 15, T. IN R, DRUGE ZAČETNICE NEZNANE

Jutro se je začelo mirno, otroci
v vrtcu, računalnik pokvarjen,
namesto njega časopis, knjiga,
urica zena, da se spet najdem.

A naj sem še tako iskal – mir,
osebno praznino, skrito
solzo, kristal soli –, sem našel
le številko mobija in naslov.

In ne dosti pozneje, smo bili spet vsi tam,
grebli smo in grabili, se zvijali kot opice,
se igrali vlakce in puhajoč prispeli

na cilj. Pet mož v sobi
v almerskem Glasbenem kvartu.
Ravno pravi čas nazaj za v vrtec.

ŠTEVILKA 18, M.

Ne v vežo, takoj gor po stopnicah,
naravnost v tretje nadstropje,
tam so priprta vrata, ne
trkaj, samo sleci se.

Tako pravi interkom zraven picerije
v neki stranski ulici ob Leidsepleinu.
Stanovanje nima pohištva, le
žimnico, pokvarjeno prho.

Bodibilding je hit na Antilih,
kot tudi dominantna drža. A vloge
so zato, da se jih menja, in po koncu

je težkokategorec rekel, da ga še noben
moški ni tako gledal. Vedno vse
anonimno, tako kot zvonec poleg vrat.

ŠTEVILKA 22, W.

Kaj zaboga počnem tu, ob
štirih ponoči, v tuji postelji
zraven moškega, ki spi klišejsko
mirno, se ne zaveda nemira.

Še ujamem vlak? Kje imam
oblačila? So vrata zaklenjena? Se
bo zbudil in znorel, s svetlečim
nožem ali običajno, oh, bi rad šel?

To zadnje brez dvoma. Ko bi se
vsaj borila, spopadla, si grozila, ko
bi vsaj zašepetal, mučil moje bitje.

A nič od tega. Nasmeh in
kompliment, najprej kozarček in nato
od glave do mednožja in spet od začetka.

ŠTEVILKE IN ZAČETNICE POZABLJENE

Bar v Berlinu, na ulici v Parizu,
pogled uperjen v plen, mimogrede,
silno, prazen kino v Rotterdamu,
hrbet roke nežno vzdolž njegovega lica,

a le z enim ciljem pred očmi, videti,
kako bi premagal svoj dvom, terasa
ob kanalu, postaja v Španiji,
niti za hip ne izgubim pozornosti,

dokler ne slišim, kar slišim, šepet enega,
drugi ves v ognju: 'Pridi.' In se zarežim,
moj glad potešen, za hip. In ne rečem,

da je bil le lov. Najprej prijeti,
potem izviseti. Da nihče ne ostane.
Da sem že odšel. Da me nikdar ni bilo.

Iz nizozemščine prevedla Mateja Seliškar Kenda